

paahvilede Spare- og Laanekasser, til dels et Lovforslag om Nedsættelse af en Kommission og dels et Lovforslag om forøget Medhjælp for Ministeriet ved Revision og Undersøgelse af Sparekassernes Regnskaber og Stilling i det hele. I Indledningen til den Betænkning, som det paagældende Landstingsudvalg afgav den 22. Marts 1910, hedder det, at Udvalget er gaaet ud fra, at i denne Sag maa Hovedvægten lægges paa Spørgsmaalet om Forholdet til og Grænsen mellem Sparekasser og Banker. Længere henne i Betænkningen citerer Udvalget med sin Tilslutning de Bemærkninger, hvormed Lovforslaget blev forelagt, og hvori det bl. a. hed, at „der trænges til en samlet Ordning af vore Sparekasse- og Bankforhold gennem en ny Sparekasselov og en ny Banklov, der dels giver Regler for disse Pengeinstitutters Dispositioner, dels“ — og det vil jeg særlig understrege — „sætter et klarere Skel mellem Sparekasser og Banker“. Jeg har villet begynde med at minde om, hvordan Sagen i det hele er kommet frem, at man under Forhandlingen om et Lovforslag, der alene vedrørte Spare- og Laanekasser, er naaet til den Opfattelse, at det, der mest trænges til, var at faa en Lov, som ordnede Forholdet imellem Bankerne og Sparekasserne indbyrdes.

I Overensstemmelse med den Lov, der blev vedtaget ogsaa her i Folketinget saaledes, som Landstinget vedtog den efter den Indstilling, som forelaa fra Udvalget, blev der saa nedsat en Kommission, der kom med Forslag saavel til en Banklov som til en Sparekasselov, og i Overensstemmelse med — har jeg Lov til at sige — hvad der var Forudsætningen for Kommissionens Nedsættelse og for dens Virksomhed, havde Kommissionen i sine Forslag søgt saa vidt gørligt at drage et Skel mellem Bankvirksomhed og Sparekasservirksomhed. Kommissionen gik ud fra den rigtige Opfattelse, at det, Lovgivningsmagten særlig ønskede, var at faa at vide, hvordan man kunde finde en Ordning saaledes, at de to Slags Pengeinstitutters Virksomheder kunde staa saa skarpt adskilte som muligt ikke alene i Overensstemmelse med Lovens Bestemmelser, men ogsaa for den almindelige Bevidsthed, saa at Publikum, naar det henvendte sig til et Pengeinstitut, var klar over, om det var et Pengeinstitut, der drev Sparekasservirksomhed, eller et, der drev Bankvirksomhed. Jeg tør ikke her ved anden Behandling — ogsaa fordi det er et Spørgs-

maal, der har været drøftet frem og tilbage — komme dybere ind paa det ønskelige i, at man faar trukket saa skarpt et Skel som muligt imellem Banker og Sparekasser. Jeg tror, at Rigsdagen i 1909—10 havde fuldstændig Ret i, at det er Forholdet mellem Bank- og Sparekasservirksomheden, som det gælder om at faa reguleret og fastslaaet, og jeg tror, at Sparekasse- og Bankkommissionen havde Ret i sin stærke Understregning af, at det er det, som er Hovedopgaven. Jeg tør ikke komme dybere ind paa, hvorfor jeg fremdeles tror, at dette vil være mest ønskeligt og rigtigst, men jeg har begyndt med at minde om dette, fordi der for mig er noget sørgeligt i, at Forhandlingerne og Afstemningerne her paa Rigsdagen, hver Gang vi, siden Kommissionens Forslag blev fremsat, har beskæftiget os med Forslag til Lov om Banker og Sparekasser, mere og mere har udvisket Forskellen mellem disse Institutioner. Man er mere og mere kommet over til, at det, det gælder om, er at give Sparekasserne lige saa megen Frihed, om man saa vil, som Bankerne har, og Bankerne lige saa megen Frihed, som Sparekasserne har. I Stedet for at holde sig til det, der oprindeligt — ogsaa af Rigsdagen — blev anset for at være Formaalet, nemlig at trække et skarpt Skel mellem de to Virksomheder, er man mere og mere kommet ind paa, at det, det gælder om, er at stille dem saa ens som muligt. Det er efter min Opfattelse paa ingen Maade heldigt.

Jeg har kun villet konstatere, at saadan er Forholdet, og naar jeg nu skal gøre nogle Bemærkninger til det af Mindretallet under Nr. 4 stillede Ændringsforslag til Loven om Banker, kan disse Bemærkninger samles kortelig i dette, at Ændringsforslaget er et Forsøg paa dog i nogen Grad at faa trukket et Skel mellem Bankvirksomhed og Sparekasservirksomhed. Vi har, eftersom hele Stillingen ligger, maattet opgive det, som Bank- og Sparekassekommissionen har anset for det mest ønskelige, at trække Skellet mellem Pengeinstitutterne og sige: Vi har Pengeinstitutter, hvis Virksomhed bestaar i at tage mod Folks Sparemidler og anbringe dem paa den Maade, som Lovgivningsmagten anser for den mest betryggende, og vi har andre Pengeinstitutter, der tager sig af Erhvervs- og Forretningslivet og den Pengeomsætning, som nødvendigvis maa være forbundet dermed. Derfor har det Mindretal, paa hvis Vegne jeg taler, ment at burde gøre et Forsøg paa at skelne